
Petri György

A TÖRTÉNŐ SEMMI

Napfény, lombzúgás, szellő,
nyírott pázsit, a cseresznye érik;
kutyák, macskák, galambok
(és persze a respektív ürülékek),
pacalt is lehet kapni,
a világgazdasági egyensúly is előbb-utóbb.
Van minden, és van úgyis hogy.
Hölgyem haja aranylik, szakállam és hajam
koromhoz éppen illően ezüstös.
A redőny nem szakadt le, és a halkonzervet is
sikerült a háztartási légkalapáccsal kinyitni.
Alig harmincöt Celsius-fok van árnyékban.
Van vonal (áram-, többpárt-, telefon-).
És lám! Mégis! Mégis! Támad a hiányérzet.
De mi után? Ez itten a bökkenő.
Hisz mindenkit a pokolba kívánok,
s az égvilágon semmire nincs szükségem.
Kis nő? Könnyű kaland? Ugyan! Ebben a hőségben?
Meg különben is: bonyolítsam az életet?
Hát nem elég az, ami van: a történő semmi?
Végül is boldog vagyok: nejem merő kedv és nedv
(izzad, mint a ló, s kedvdús, mint egy hintaló).
A külhoni történések az emberi nem
globális hülyeségi indexének megfelelően alakulnak.
Javakra nincs szükségem, anyagcserém
oly szerencsés, hogy a levegőből (meg némi sörből)
is megélek. És mégis! Mégis úgy érzem,
hogy *nagy folyamatoknak* álcázott SEMMI történik.
Persze lehet, hogy nem látom a fáktól az erdőt
(igaz, hogy fákat sem látok). Lehet, hogy
látszerészhez vagy lélekbúvárhoz kéne mennem.

NEMNEMNEM

1

Itt most a nincs van.
Felelős hülyék és felelőtlen gazemberek
virágkora. Nem! Nem! Nem!
Ez nem kell nekem, ezt nem akarom!
Sok a felkiáltójel.
A kérdőjelek helyénvalóbbak lennének.
Kérdéssé vált
létezésem értelme.
Az öngyilkosság viszont nem kiút.
Illetve „ki”-nek „ki”. Csak nem *út*.
Úgy néz ki: hovatovább nincsen hova tovább.
Valamikor akartam valamit többedmagammal.
Már nem akarok semmit.
Egymagam vagyok.
Illetve ez hülyeség: fordítok, lektorálok,
ténykedem. Tehát *tényező* vagyok.
Ha akarom, ha nem. Vagyis *gyáva* vagyok.
Nem merek a belső sötétbe ugrani.
Inkább elüldögélek a Hotel Abgrund teraszán,
és nem mondom, hogy Nem! Nem! Nem!
Iszom a sörömet, és verset írok,
élvezettel szívom a cigarettám
(vagy ha nem is élvezettel, de szívom).
És? Pereg a homokóra, és múlik el az élet.

2

Ez még aránylag jó. Egyébiránt:
minden mállik és széled.
És nem tudom mondani, hogy nem! nem! nem!
Feloldódik minden egy nemigenben.

SÁRÁRÓL

Odafönt, idelent, földön-egen többé sose látlak.
Péntek van, péntek, soha már számomra vasárnap.
Fekszel a konyha kövén. A lakás tele gázzal.
Hagytam, hogy meghalj. Gyászdallá sötétül a nászdal.
Tettem, amit tettem. És nincs mentség, se bocsánat.
Sajnos, bűnhődés sincs, csak jártatom itt hiába a számat.
Eluntam a formát is, mindenből elegendem van.
Nuku már *hevület*. Csak izzadok és melegem van.

INTERJÚ, 1982. SZEPTEMBER 19.

**Kérdezett és a beszélgetést lejegyezte: Konrád György,
válaszolt: Petri György**

KONRÁD GYÖRGY Azt gondolom, hogy nagy költő vagy. Egyik versed végén ez áll: „Meg kell haljak.” Hogy vagy a halállal?

PETRI GYÖRGY Csakúgy, mint Pilinszky. Sub specie mortis élek. Ez az egészséges életmód. Mivel a halál elkerülhetetlen, telítettebb is, egyszerűbb is az életünk, ha nem fordítjuk el a szemünket azon végkimenetel elől, amit civilizációnk annyira igyekszik kiiktatni a látóterünkől. De a halál jegyében élés elutasítása annak is, hogy köteles lennék az életemet mint valami hasznos dolgot megőrizni, elszámolni vele, mint valami nem kizárólag hozzám tartozó, hanem, mondjuk, társadalmi birtokban lévő jószággal, fenntartani valamilyen hasznos funkcióra, akár netáni nagy költősegemre való tekintettel.

K. GY. Múltkor egyszerű, borban főtt kakast adtál. Te vágta el a kakas nyakát. Hogy vagy az öléssel?

P. GY. Emberek vagy állatok megöléséről van-e szó? Állatot bármikor megölök abból a célból, hogy elfogyassam, mert nem tartom sem szükségesnek, sem rokonszenvesnek a húsevással járó procedúrák áthárítását másokra. Sőt kimondottan viszolyogtat amaz érzélgés, amely nem akarja látni az édes kis pipi és a rántott csirke közötti összefüggést. Emberölésre is képesnek vélem magam, ha a saját vagy a közvetlen közelemben élők élete imminens veszedelembé kerül.

K. GY. Sub specie mortis mi az etika? Válaszod hogyan függ össze azzal a szemlélettel, amely számon tartja az élő és a kirántott csirke közötti összefüggést?

P. GY. Mivel semmilyen vallási parancs kötelező jellegét átélni nem tudom, és semmilyen „tudományos” történelemmetafizikában nem hiszek, ami végső igazolást adhatna egyszerű cselekedeteinkre – az elérhető legnagyobb jót a racionális vita vagy a társa-